

Кад је ономад, на свом првом великом митингу, Томислав Николић помињао стиропор и седење на њему, многи су га пецкали и исмевали, мисливши да му се то омакло у брзоплетој неопрезности. То са стиропором прихваћено је као добар виц, повод за зезање и начин да се метафором покаже колико је политика Српске напредне странке, ипак, неозбиљна. Било је, разуме се, и оних који су једва дочекали пригодан гаф, злурадо му се наслађујући. А ипак се некако претпостављало, показаће се грешком, да ће и сам Николић хтети да тај свој саплети-корак што пре заборави.

Искочио је с идејом о штрајку жеђу што прераста и у штрајк глађу, а онда све заједно води до поста и причешћа. Видели смо дефиле делегација, што секуларних, што оних у мантијама, тајкуне и амбасадора, који су му долазили у посету док је изможден лежао. Потом смо слушали Вучића који је покушавао театралном бујицом бесмислица да у све то учита смисао, слушали смо аналитичаре и политичаре, новинаре и којекога и којешта чиме су нам дочаравали још један, што неко рече – "ријалити". Многи су показали и лице и наличје, неки су се забављали, неки у грчу борили, али већина, што грађана, што политички мислећих људи, видели су у свему овоме додуше оригиналан, али глуп водвиљ напредњака, и "пуцањ у здраву ногу" њиховог вође.

Уколико читав овај штрајк жеђу који се кроз четири степена метаморфозе, преко причешћа и тамјана, завршава гибаницом, оценимо бесмисленим, "пуцањ у здраву ногу" сасвим је примерен опис стања. Међутим, има ли читав овај циркус, укључив виђене појавне облике, неки смисао? Је ли све баш толико бесмислено?

Елем, политичком аналитичару Милану Николићу, који се није досад прославио богзна каквом способношћу да процени наступајуће догађаје, тешко можете одрећи упућеност у дешавања и атмосферу у самом врху Демократске странке. (Рецимо да поседује ефикасне механизме за упознавање с објективним стањем у ДС.) Он је, наиме, у једној емисији на "Студију Б" рекао, парафразирам, да: - Није страшно ако се после предстојећих избора направи коалиција ДС и СНС, али би требало видети како ће се та власт поделити, јер СНС нема много кадрова (и остали немају, али СНС посебно), па око те партиципације у новонастајућој власти би се могло разговарати.

Значи, ако пођемо од претпоставке да ће се после следећих избора направити

коалиција ДС и СНС (а морамо поћи од неке претпоставке), веома су важне полазне позиције. Те позиције у формирању владе јесу коначни резултати освојених гласова на изборима. Њихови међусобни резултати утицаће на пропорције приликом формирања Владе, али и у постављењима нових руководилаца и гарнитуре: од државних органа до јавних предузећа, по "вертикали". Постотак освојених гласова на изборима намеће се и као образац за поделу моћи и политичке снаге. Имајући у виду да теза Милана Николића о кадровском потенцијалу странака може бити неки коректив, али не баш пресудан и магичан, вероватно у Демократској странци знају да би у новој подели карата могли да рачунају на место кормилара Владе и српске политике само уколико би били приближно, ако не исто толико јаки као и СНС.

Тешко је, вероватно и немогуће, да ДС буде јачи од СНС, али је такође тешко да неко с подршком трећине бирачког тела, направи Владу са много слабијим партнером и приде препусти тој слабијој странци већу власт и моћ. Пожељно је, дакле, да буду сличне снаге, па да власт поделе такорећи на равне части, а да тек онда мала предност припадне ономе ко има бољи кадровски потенцијал или сличну којештарију, којом би такво шта јавно оправдавали.

Будући да ДС, с правом, а и због учинака тих својих стручних кадрова, веома лоше стоји, а да СНС и због општег незадовољства народа стоји веома добро, требало би некако те две опције нивелисати. Једни да мало омршаве, а други да се подгоје. Ако ДС-у пође за руком да се поправи у наредних десетак месеци, видимо да СНС-у неће тешко пасти да део бирача изгуби. У том случају имаћемо две, по снази, релативно једнаке странке. Истини за вољу, ово јесте веома компликован, безмало нереалан опис догађаја, али и такав какав је, има много више смисла од Николићевог штајка жеђу и глађу на стиропору с циљем да се распишу ванредни избори за осам месеци.

Логично је и то што ДС, данас више него раније, насрће на СНС, јер СНС, без обзира што се можда спрема за коалицију с ДС, ту странку стратешки дроби на спољном плану. Уколико напредњацима пође за руком да се напољу (ЕУ и САД) представе као истински поседници и спроводници политике евроатланских интеграција и као такви буду препознати, онда ДС на том пољу губи монопол који је имао. Онда би се у Бриселу и Вашингтону појавила још једна опција на коју Запад може да рачуна. Не знамо шта Србија тиме добија, али је извесно да Демократска странка губи много. Рекло би се да ипак присуствујемо припремама за краткорочни брак из интереса у којем љубави и не може бити. Од емоција, ту има места само за обострану мржњу и заједничку страст према власти. Нажалост, страст према власти увек је јача од мржње, тако да ћемо вероватно гледати и пољупце младенаца у неком наредном периоду.